

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.446 van 12 oktober 2002.
in de zaak A. 127.942/XIV-12.107.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. Lurquin
 kantoor houdende te Brussel
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Rwandese nationaliteit, op 11 oktober 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van “de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van toegang tot het grondgebied van het Koninkrijk, tevens van het bevel tot terugbrenging naar de grens, bevel genomen in uitvoering van de beslissing van weigering tot aanvaarding van een verklaring van vluchteling (annex 13 quater), beslissing genomen d.d. [7] oktober 2002 en die haar betekend werd d.d. [9] oktober 2002.”;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 oktober 2002 om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Bovin

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Haegeman, die loco advocaat V. Lurquin, verschijnt voor verzoekster en van advocaat E Matteredne, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. Lefever;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 en artikel 57/23 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij in de uiteenzetting van het middel betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd omdat niet wordt aangegeven om welke reden het advies van het UNHCR niet wordt gevolgd; dat zij aanvoert dat de verwerende partij “ten onrechte stelt dat verzoekster een tweede adviesaanvraag heeft ingediend op advies van het UNHCR, daar waar deze geen adviesfunctie heeft doch veeleer een informatiefunctie voor de Belgische autoriteiten die van de asielprocedures kennis dienen te nemen”; dat bedoelde overweging in het bestreden besluit op het eerste gezicht een verschrijving uitmaakt en overigens geen element uitmaakt van de motivering van

het bestreden besluit; dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt daarin dan ook geen “weloverwogen poging van tegenpartij zich aan de voorgeschreven wettelijke bepalingen te onttrekken” kan worden gezien, noch een gebrek in de motivering;

Overwegende dat verzoekster voorts aanvoert “dat door niet uitdrukkelijk de motieven uiteen te zetten die dienen tot staving van een beslissing die het door het Hoog Commissariaat uitgebrachte advies naast zich neerlegt, tegenpartij op manifeste wijze artikel 57/23 bis van de Wet van 15 december 1980 schaadt”;

Overwegende dat genoemde bepaling bepaalt dat “Wanneer een overheid afwijkt van een advies dat haar is verstrekt krachtens het tweede lid, moet zij in haar beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden”; dat om te voldoen aan deze bepaling het volstaat dat in de bestreden beslissing de redenen zijn terug te vinden waarom een andersluidende beslissing werd genomen;

Overwegende dat het advies van het UNHCR waarop verzoekster zich beroept zich ertoe beperkt in algemene bewoordingen te stellen dat het UNHCR meent dat de asielaanvraag die Mevr. A. voorlegt, voldoende elementen bevat om ontvankelijk verklaard te worden en onderzocht te worden in het kader van de procedure ten gronde, op grond van het feit enerzijds dat verzoeksters verklaring niet in tegenspraak blijkt te zijn met algemeen bekende feiten en in het bijzonder haar verklaring omtrent de aanhouding van haar echtgenoot aannemelijk lijkt in het licht van de informatie die het rapport van Amnesty International van 10 juni 2002 bevat, anderzijds dat haar nicht in België als vluchteling is erkend, waaruit duidelijk blijkt dat de onmiddellijke familie van verzoekster het voorwerp is geweest van vervolging;

Overwegende dat in tegenstelling tot het in algemene termen gestelde advies van het UNHCR dat niet op concrete gegevens met betrekking tot verzoeksters asielaanvraag is gesteund, de bestreden beslissing in concreto de redenen aangeeft waarom de in de tweede asielaanvraag bijgebrachte nieuwe getuigenverklaringen niet kunnen worden aangenomen; dat zij alzo op het eerste gezicht in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen vermeldt waarom zij van het advies van het UNHCR is afgeweken; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij in de uiteenzetting van het middel betoogt de verwerende partij op geen enkel moment preciseert in de bestreden beslissing waarom de in de tweede asielaanvraag bijgebrachte documenten geen nieuwe elementen inhouden hoewel deze, door haar ontvangen na sluiting van haar eerste asielaanvraag, op manifeste wijze verwijzen naar gebeurtenissen die zonder enige twijfel haar vrees in geval van een mogelijke terugkeer naar Rwanda bevestigen;

Overwegende dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de “nieuwe gegevens [betrekking moeten hebben] op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”;

Overwegende dat de elementen die verzoekster in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht eventueel nieuw zijn in de zin dat zij nog niet eerder ter kennis werden gebracht, maar dat op het eerste gezicht niet blijkt dat zij betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerste asielaanvraag; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op 12 oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
de H.	F. BONTINCK,	tg. griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. BOVIN.